

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๒/๒๕๕๗

เรื่องพิจารณาที่ ค.๒๐/๒๕๕๖

วันที่ ๘ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

เรื่อง นายสรุต สีหะวีรชาติ (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ว่า พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๒ (๓) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับการเนรเทศผู้มีสัญชาติไทย หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบสรุปได้ว่า นายสรุต สีหะวีรชาติ (ผู้ร้อง) อ้างว่า ถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร แดน ๑ เนื่องจากกระทำความผิดทางอาญา โดยประเทศออสเตรเลียได้ดำเนินการขอทำความตกลงเกี่ยวกับการส่งผู้ร้ายข้ามแดนมายังกระทรวงการต่างประเทศของประเทศไทย เพื่อนำตัวผู้ร้องไปดำเนินคดีที่ประเทศออสเตรเลีย ผู้ร้องได้ยื่นคัดค้านการส่งตัวต่อศาลอาญา ตามเอกสารในคดีหมายเลขดำที่ อพ.๗/๒๕๕๑ ซึ่งปรากฏในทางนำสืบของเจ้าหน้าที่กระทรวงการต่างประเทศว่า ประเทศไทยไม่เคยมีสนธิสัญญาการส่งผู้ร้ายข้ามแดนกับประเทศออสเตรเลีย อีกทั้งศาลอุทธรณ์ยังได้วินิจฉัยในประเด็นนี้ไว้อย่างชัดเจน แต่ประเทศออสเตรเลียได้ทำความตกลงในลักษณะสัญญาต่างตอบแทนเกี่ยวกับการส่งผู้ร้ายข้ามแดนมายังกระทรวงการต่างประเทศของประเทศไทย ซึ่งในกรณีนี้สมควรที่จะนำประมวลกฎหมายอาญามาใช้ในการประกอบการพิจารณาในข้อที่ว่า ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒ ระบุว่า ความผิดซึ่งเกิดขึ้นก่อนมีกฎหมายบัญญัติไว้ ไม่สามารถนำมาบังคับในส่วนที่เป็นโทษแก่จำเลยได้ ในทางกลับกันประเทศออสเตรเลียก็มีสิทธิ

- ๒ -

ที่จะให้ดำเนินคดีกับผู้ร้องในประเทศไทยได้เช่นกัน ทั้งนี้ กระทรวงการต่างประเทศของประเทศไทย มีคำสั่งให้ดำเนินการตามคำร้องขอของประเทศออสเตรเลียแล้ว โดยผู้ร้องเห็นว่าคำสั่งดังกล่าวขัดต่อรัฐธรรมนูญ เนื่องจากรัฐธรรมนูญบัญญัติว่า บุคคลผู้มีสัญชาติไทยมีสิทธิที่จะอยู่ในประเทศไทย ได้เสมอ และไม่สามารถเนรเทศบุคคลผู้มีสัญชาติไทยออกจากแผ่นดินไทยได้ และการห้ามมิให้ผู้มีสัญชาติไทยไม่ให้อยู่บนพื้นแผ่นดินไทยก็กระทำมิได้เช่นกัน ดังนั้น หากยินยอมส่งตัวบุคคลผู้มีสัญชาติไทยให้กับประเทศออสเตรเลียโดยบุคคลนั้นไม่ยินยอม ก็เสมือนว่าเป็นการเนรเทศบุคคลผู้มีสัญชาติไทยออกจากประเทศโดยทางอ้อม และการที่พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้กำหนดหลักเกณฑ์ไว้ในมาตรา ๑๒ (๓) ว่า หากมีสัญญาต่างตอบแทนระหว่างกัน ก็สามารถดำเนินการส่งตัวผู้ร้ายข้ามแดนได้ นั้น ผู้ร้องเห็นว่า เป็นกรณีที่พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๕๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ จึงยื่นคำร้องเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง บัญญัติว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่ไม้อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” และข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๑๘ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า “คำร้องตามข้อ ๑๗ ต้องทำเป็นหนังสือใช้ถ้อยคำสุภาพ และอย่างน้อยต้องมีรายการดังต่อไปนี้ ... (๓) ระบุเรื่องอันเป็นเหตุให้ต้องใช้สิทธิพร้อมทั้งข้อเท็จจริง หรือพฤติการณ์ที่เกี่ยวข้อง ...” ข้อ ๒๑ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง กำหนดว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่ไม้อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามมาตรา ๒๑๑ มาตรา ๒๔๕ (๑) และมาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒) ของรัฐธรรมนูญ”

- ๓ -

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ที่จะใช้สิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ได้นั้น ต้องประกอบด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามที่กฎหมายกำหนดไว้ดังนี้

(๑) ต้องเป็นบุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้ อันสืบเนื่องมาจากบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

(๒) บุคคลนั้นต้องยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และ

(๓) ต้องเป็นกรณีที่บุคคลนั้นไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว

พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามคำร้องของผู้ร้องที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า คำสั่งของกระทรวงการต่างประเทศที่ดำเนินการตามคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนของประเทศออสเตรเลียขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๒ (๓) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับการเนรเทศผู้มีสัญชาติไทย หรือไม่ นั้น เนื่องจากคำร้องนี้มิได้ระบุข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์ที่เกี่ยวข้องอันเป็นเหตุให้ผู้ร้องถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพตามที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ ตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๑๘ วรรคหนึ่ง (๓) และไม่ปรากฏว่าผู้ร้องได้ใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ มาตรา ๒๔๕ (๑) และมาตรา ๒๕๑ วรรคหนึ่ง (๒) ก่อนยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ กรณีจึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ประกอบข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๑๘ วรรคหนึ่ง (๓) และข้อ ๒๑ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

- ๔ -

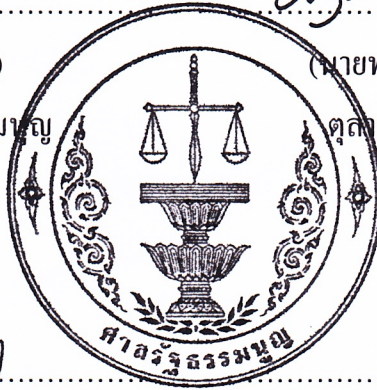
(คำสั่งที่ ๒/๒๕๕๗)

(นายจรัญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเจติมพล์ เฮกอรุ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายชัย ชลวร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนุรักษ์ มาประณีต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมন্ত্রী)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ